

HOLTE ZIJN VOOR GOD DIE HIJ KAN VULLEN MET ZIJN AANWEZIGHEID

Bidden is in schaalhouding voor God staan, volkomen bereid om het geschenk van zijn liefde te ontvangen. Een schaalhouding is een bewuste toestand van ontvankelijkheid, echt weten dat het ware leven ons geschonken wordt, dat het in feite reeds in ons verborgen ligt, maar dat het ontdekt en ontvangen moet worden. (cfr. G. Stinissen, "behoed je open bestaanswijze") – (Jonathan Seagull: "de weg naar ware liefde ligt in jezelf") Slechts vanuit onze innerlijke schaalhouding kunnen wij God ontmoeten in het gebed. Wij, westerlingen, klagen gemakkelijk dat wij niet kunnen bidden, dat wij daar niets voor voelen, en we kijken ietwat verward en toch benijdend naar die oosterse monnik die roerloos een uur lang of meer stil en zwijgzaam kan blijven, in bezinning en gebed verzonken...waar ligt de knoop? Wat hebben zij dat wij niet

hebben?

Misschien hebben wij ergens in ons jachtig leven dat sterk op productie en consumptie is gericht, afgeleerd om te leven vanuit het *hart*, het diepste diep van ons wezen, ons hart dat wel gekwetst is door het kwaad dat ook in ons leeft, maar dat toch ook door Jezus Christus is verlost en herschapen, tot een woning, een openheid voor God én zijn mensen. Misschien hebben wij afgeleerd om te beminnen. Terwijl het toch duidelijk is dat gebed en liefde sterk samengaan. Om te leren bidden moet ik eerst bij mezelf thuiskomen, in mijn eigen hart, in mijn diepste en meest-echte ik, daar waar God op mij wacht, waar Hij me kan bereiken, waar ook mijn medemens mij kan bereiken, want je hart is dezelfde plaats waar je zowel God als je medemens ontvangt.

We hebben het allemaal moeilijk met de naastenliefde. Van God houden blijft gemakkelijk...zolang we dit niet in een mens moeten waar maken! Het woord van Christus: "Wat je aan de minsten van de mijnen hebt gedaan, dat heb je aan *Mij* gedaan", blijft een verblindende werkelijkheid, die ons meestal ergert en bang maakt. Misschien is het omdat wij die innerlijke grondhouding van openheid missen, een houding van volkomen beschikbaarheid, van ontvankelijkheid, van zelf-armoede: wij hebben het niet geleerd om voor elkaar een puur geschenk te zijn! Integendeel, van klein af wordt ons geleerd 'er te komen, desnoods met de ellebogen!'...er wordt ons geleerd zover mogelijk te geraken, desnoods langs zijwegen die niet altijd de eerlijkste zijn...er wordt ons geleerd hoe we veel kunnen verkrijgen, en niet zozeer hoe we veel kunnen geven...;er wordt ons langs alle kanten ingepompt hoe we veel kunnen hebben en we vergeten om veel te *zijn*...

En misschien is het wel dat wat we missen, en wat oosterlingen op ons voorhebben: die zelf-armoede. Wij zijn niet arm, noch innerlijk, noch uiterlijk. Wij zijn zo vol, zo boordevol van onszelf en alles wat ons aangaat, zo elfgenoegzaam, zo tevreden over onszelf en over het leventje waarin wij ons dag na dag knusjes installeren. Hoe kan dan Gods liefde, zijn Geest, Zijn levenshouding, zijn Woord, zijn evangelische boodschap mij vatten en mij vervullen indien er in mijzelf daartoe geen plats, geen 'ruimte' is? Een vol glas kun je toch niet meer vullen? Tenzij je het eerst leegmaakt! Eten kun je toch alleen maar geven aan wie honger heeft? Heb ik wel honger? Honger naar het diepere, naar het echte, naar de waarheid?

Een geschenk kun je maar ontvangen wanneer je je handen er voor *open*! Wanneer je je lege handen uitstrekt. Zolang je ze krampachtig sluit, kan je geen geschenk ontvangen. En God is *geschenk*. Begrijp je dat? Je moet voor Hem staan met open, lege handen, en met een open, leeg hart, dan kan Hij zichzelf geven. Lege handen zijn ook *vrije* handen: ze kunnen én ontvangen én geven! Je handen en je hart openen is een risico: je waagt immers je hele zelf: want er is kans dat je ook veel wordt gevraagd, en dat iedereen in je open woning binnenkomt en er toevlucht zoekt...

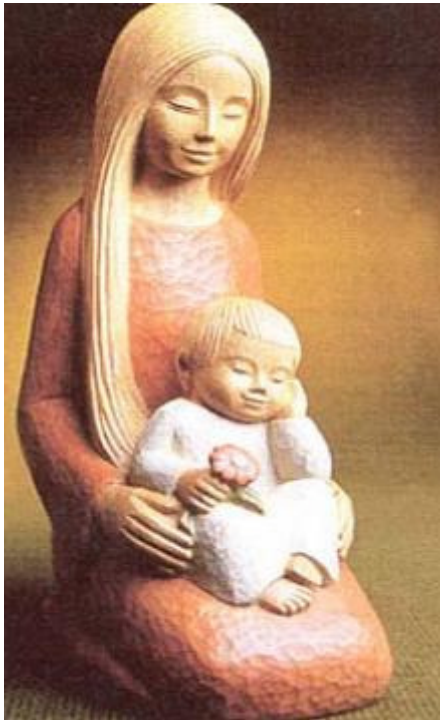
Wie met een lege maag rondloopt al onweerstaanbaar op zoek gaan naar voedsel. Dus ligt hier het geheim: dat ik, om honger te hebben, eerst moet *leeg* worden, en alle overvloedige ballast overboord gooi. Leeg van mezelf, van alles wat mij zo belangrijk schijnt dat ik er zelf ruzie voor maak! *Leeg*: als een schaal. Een schaal is: leegte, holte, ruimte: wanneer ik mij leeg maak en als een levende schaal word, dan pas kan Hij mij vervullen met zijn liefdevolle aanwezigheid, met zijn *wezen*, dat stilte is en rust en vreugde en sereniteit...dan kan Hij mij vullen met zijn tegenwoordigheid, met zijn Woord, want onze God is ook de sprekende, uitnodigende, oproepende God, overweldigende hartstocht: wie door Hem wordt gegrepen ontdekt een diepe rust maar wordt ook een rusteloze zoeker naar mooier, naar beter, naar zuiverder.

Wanneer ik een *levende schaal* word, leeg en arm als ik in werkelijkheid ben, dan kan de Vader mij zijn Zoon Jezus schenken, dan wordt heel mijn *wezen* een schaal, als een wieg zoals Hij dit bij Maria deed.

Ken je een mooier beeld voor de hoop, de verwachting dan een wieg? Als je een huis binnenkomt, en je ziet er een lege wieg staan, denk je spontaan: hier wordt een kindje verwacht; hier leeft de *hoop* op nieuw *leven*. Dat ongebooren leven dat verwacht wordt, *leeft* al: ongezien, maar tastbaar aanwezig in de hoop, in de verwachting. Dit is een machtig beeld.

Maria's hart was een levende wieg: omdat zij zo arm was aan zichzelf, zo leeg van zichzelf dat zij volledig haar hoop enkel op God kon stellen...misschien omdat haar hart zo ontvankelijk was als een wieg, mocht ook haar lichaam een levende wieg worden voor God zelf?

Maria. Zij was en blijft: belangeloze ruimte voor Gods Menswording.

Omdat haar hart zo zuiver onbaatzuchtig op de liefde was gericht, kon God volledig in haar *mens* worden: letterlijk, volkomen.

Weet je, je moet aan Maria een plaats geven in je leven: je kunt haar niet scheiden van de heer zelf die haar als levende woning heeft gekozen om Hem te *baren*, om Hem te *openbaren*, aan zijn mensen, aan mij, aan jou... Maria is het beeld van de Kerk zoals God haar droomt: vrij en sterk, dapper, durvend in haar getuigenis. Zo is onze Kerk-in-wording.

Maria verwijst naar Jezus: haar dienstbaarheid –denk aan haar bezoek aan haar zwangere nicht Elisabeth -, haar feeling voor de nood van anderen – denk aan haar tussenkomst bij de bruilof te Kana toen ze merkte dat er wijn te kort was-, verwijzen naar de goedheid van God zelf. Je kunt gewoon niet naar haar kijken zonder Jezus te zien. Zij is zo zuiver, zo transparant, dat zij zichzelf niet eens opmerkt, je ziet doorheen haar het Wonder dat haar vervult: haar zoon, de Mensgeworden God.

Als je jezelf in een spiegel bekijkt, dan zie je je eigen beeld. Het is nu eenmaal eigen aan de spiegel dat hij trouw weerkaatst wie zich in hem spiegelt. Maria is de enige spiegel die niet haar eigen beeld weerkaatst, maar het beeld van haar Zoon.

Of mag ik nog een ander beeld gebruiken: wanneer je door een gesloten raam zit te kijken, zie je niet het glas maar de bomen, en de lucht... het glas merk je niet eens op. Zo is Maria..zo helder als het glas, doorheen haar zie je God zelf in Vlees en Bloed voor ons geboren.

Haar sterk geloof, haar hoop in alle tegenslag, haar trouw vooral, zijn een model voor mijn en jouw leven. Zij heeft alle levenswegen bewandeld: zij is gegaan langs het lijden en de eenzaamheid, langs de felle beproeving en langs duisternis.
Maria: zij is één en al genaden en geschenk voor mij, zij wil het ook zijn voor jou.

Ik wil je Maria geven als beeld van die schaalhouding waarover ik je sprak: zij is diegene die met open, lege handen voor God is gaan staan en bereid was om alles los te laten, alles af te staan, desnoods haar eigen toekomstplannen: zij wou die lege ruimte zijn die Hij zou vullen met zijn tegenwoordigheid. Toen hij haar vroeg haar hele zelf af te staan voor Zijn heilsplan, was haar antwoord aan de engel: "zeg aan God dat hij in mij mag handelen naar believen, zijn wens mag in mij werkelijkheid worden." Een machtig antwoord zul je zeggen. Ja...maar ook: wat een risico! Meteen zomaar haar hele leven op het spel zetten, voor goed, definitief...want bij God is het alles of niets..meteen was ze met dat antwoord voor goed geëngageerd in het spel van God en mens, waarin zij een enorme rol zou spelen! Zij antwoordde bewust, alhoewel net zonder vragen te stellen; niet zonder enige vrees. "Hoe zal dit gebeuren? Was een spontane maar ook diep-bewuste vraag. En toen de engel haar geruststelde dat alles Gods werk zou zijn, omdat alle initiatief van hem kwam, bleef haar ja-woord niet langer op zich wachten.

Ja aan God,
Ja aan zijn mensen,
Ja aan Gods menswording.

Wat een geweldige sprong van geloof, hoop en liefde!
Zij is diegene die alles op voorhand heeft durven geven, zonder te meten omdat haar hart mateloos is, zonder te wikken en wegen omdat haar Godsgeloof rotsvast is, zij is diegene die nooit iets heeft teruggenomen van datgene wat ze geheel op voorhand had afgestaan, omdat haar liefde zo echt-hartstochtelijk-diep was.
Zij is die levende schaal, die holle ruimte die Hij heeft kunnen vullen met zijn eigen *leven* van Vlees en Bloed: letterlijk!
En moeder worden, dit is: bron van leven zijn voor anderen, leven geven, doorgeven.

Dit mysterie heeft zich aan haar kunnen volrekken omdat zij zo klein was in eigen ogen, zo helemaal niets voor haarzelf. Zij was niets, en zie: zij is alles geworden in Hem!
Dit is heel de betekenis van haar leven, van haar levenslied: Magnificat! Het lied dat zij is beginnen te zingen toen haar zwangere nicht Elisabeth, die van het mysterie niets afwist, haar toch onmiddellijk erkende en herkende als de moeder van haar Verlosser.
Dit is ook het geheim van haar leven: zij is de arme geweest, de kleine mens in wie Gods grootheid kon uitstralen, zij is die lege ruimte geweest die hij heeft kunnen vullen.

Maria! Zij is als een lege, vrije handpalm in wie God zelf zijn eigen Nam voor eeuwig heeft gegrift.